అల్లీరాణికి మీసాలున్నయి

ఉమాపతిరావు పంతులు తండ్రిది యడాది దినం. పంతులుకు ఒక్కడే కొడుకు. పట్నంల పెద్దకొలువు మీదున్నడు. తండ్రి చచ్చిపోతే ఊర్లెనే కర్మకాండ చేసిండు. యాడాది దినం కూడా ఊర్లెనే చేస్తండు. సావు, కర్మ అన్నీ ఊర్లెనే చెయ్యాలెనని తండ్రి ముందే చెప్పిండట.

ఉమాపతిరావు మా పంతులును పిలిపిచ్చి 'మానాయిన పేరు మీద ఆట ఆడుండ్రి' అన్నడట. అది ఆయిటిమూనిన దినం. వానమీద వాన మూడు వానలు పడ్డయి. ఎద్దుకో నాగలి కట్టిండ్రు. తిందామన్నా తీరనిదినం. పునాసలు దున్నుతున్నరు. మనిషికి మనిషి దొరుకుతలేదు.

మేము అంతకు ముందే 'అల్లీరాణి' ఆట నేర్చుకుని ఎండకాలంలో రెండుసార్లు వేసినం. ఆట మంచిగ కమ్మింది. నాలుగు వందలపైనే రూపాయలచ్చినయి. అంతవరదాక మాకు సూపు పరుదాలేదు. సైడు పరుదాలు లెవ్వు. ఒక్కటె పెద్దది తెల్లబట్ట ఉన్నది అంతే!.

ఈ పైసలను మనిషికిన్ని పంచుకుందామని కొందరన్నరు. పంచుకొని బంగ్లా కడుతమా! వద్దు. పొత్తులది పొత్తులనే సామాన్లు కొందామన్నడు మామ. నూటయాభై ఇచ్చి సూపు పరుదా మీద రామ పట్టాభిషేకం బొమ్మను అద్దిచ్చినం. తబులాలు ముడిపిచ్చినం. రెండుకొత్తయి తాళాల జోళ్లు కొన్నం. రాజు ఏశానికి రెండు షేర్వాన్లు కుట్టిచ్చినం. విగ్గులు గడ్డాలు కొంతమేకప్ సామాను కొన్నం. సైడు పరుదాలు కొన్నం. రూపాయలు మొత్తం ఖర్చయిపోయినయి.

అన్ని ఖర్చయినంక యాదికచ్చింది మాకు. ఈ పైసలకు ఇంకకొన్ని కలేసి మైకు కొంటే మంచిగుండునని. కాని ఏంలాభం. చెరువుల నీళ్లు చెరువెనుకపడ్డట్టయింది. మేము ఇట్లా బాధ పడుతుండంగనే చల్లటి ఈ వార్త తెచ్చిండు మా పంతులు.

"పట్నం పంతులు ఆటాడుమంటున్నడు. వాళ్ల నాయినది యాడాది దినమట. మైకు కొనిస్తడట. ఇంత మంచిమోకా దొరుకది" అన్నడు మాపంతులు.

"ఎట్లాడుతం. పుట్టెడు పనుంది. ఎంత నోటికచ్చినా రెండు రియార్సల్లయినా ఎల్లదియ్యాలె. ఎవలు రమ్మన్నా రారు" చిన్నాయిన అన్నడు.

ఆట ఆడితే నలుగురు మెచ్చేటట్టు మంచిగనే ఆడాలెగనీ ఆగమాగం వద్దంటడు చిన్నాయిన. మా చిన్నాయిన మాటగూడా నిజమే! అల్లీరాణి ఏశం ఏసే తెనుగుమైసయ్య పటేండ్ల శాతల జీతమున్నడు. పగడసేన గోజలకాడ జీతం. అర్జునుడు దుక్కి దున్నుతుండు. శ్రీకృష్ణుడి ఏశమేసే నారాయణ గూడా జీతమే ఉన్నడు. నాటుకం ఆడుకుంట ఉంటే జీతముంచుకున్నోళ్లు ఓర్వరు. పనిలనుంచి తీసేత్తమంటరు. ఎట్లా..?

"ఎట్లన్న చెయ్యుండ్రి. ఆటమాత్రం ఆడాలె. యాడాది దినం. వారంరోజులుంది. అందరు కలుపుకోండ్రి. మైకు కొనిత్తన్నడంటే మాటలా" పంతులు మా దాసు చిన్నాయిన్నకు కొండయ మామకు చెప్పిండు.

రెండురోజులు తిండి లేకున్నా సరేగనీ ఆట ఉండాలంటడు మా మామ. కొత్త మైకు వత్తదని అందరిని ఊరిచ్చిండు. ఎట్లనన్న రెండురోజులు కష్టపడితే మైకుకొనడం తప్పుతుందని అందరికి నచ్చజెప్పిండు.

ముందుగా కొందరు వద్దన్నా చివరకు అందరం ఒప్పుకున్నం. తెనుగు మైసయ్యకు ఒక్కనికి మాత్రం కలువకుంట వచ్చింది. వాళ్ల పటేలు బిడ్డ అమ్మగారింటికాడ పెద్దమనిషి అయిందట. ఆరోజే కచ్చురం గట్టుకుని పలారాలు కొండబోవాలెనట. అసలు మేటి ఏశం అల్లీరాణి అయినదే! మైసయ్య అల్లీరాణి ఏశమేసిండంటే టేటర్ గడగడ వణుకాలె. ఆ యాక్షన్ ఇంకొకరికి కుదురది. మైసయ్య ఊరికిపోక తప్పదు. ఆయనకు పటేలంటే

సచ్చేంత భయం. ఎట్లా..? మాకు మనుసున వట్టలేదు. 'రెండు ఒక్కటే సారి రావాలెనా' అనుకున్నం.

మా కొండయమామ పటేలును కలిసి బతిలాడిండు. 'పటేలా! మైసన్ని ఎట్లన్నా ఒక్కరోజు ఇడిసిపెట్టుంండ్రని' చెప్పిండు. 'ఊరికి చేరంగనే పంపిస్త ఎయ్యిండ్రి' అని పటేలన్నడు. మా మురిపెం చెప్పరాదు. రియార్సల్ మొదలు పెట్టినం. మేకప్ సామాన్లు రెడీ చేసుకున్నం.

మాకు ఇంకొక భయంగూడా పట్టుకుంది. 'ఒకవేళ ఆరోజు వానగట్లా కొడితే ఎట్లా!' అని. 'కొడితే కొట్టని మనమేం జేద్దాం. మైకు పైసలైతే వస్తయి. వానకొడితే మా తప్పు కాదు గదా!' అనుకున్నం.

అనుకున్న రోజు రానేవచ్చింది. ఒకదిక్కు దున్నుడుపని. మరోదిక్కు రియార్సల్. రెండు దినాలు నిద్రవోకుండా ప్రాక్టీస్ చేసినం. జీతగాళ్లకయితే అది అగ్నిపరీక్ష. కూరుకురాత్రి దాకా దొడ్డికాడనే. మళ్లీ కూరుకుపొద్దుకు దొడ్డికాడికే. నిద్రవోను టయిమే లేదు.

అక్కడికి ఊర్లె మమ్ముల్ని "కాలం నడినెత్తి మీదికచ్చింది. పని ఉన్నది. బాగోతం ఇప్పుడు ఆడుతాంర్రా" అని తిడుతున్నరు.

'మనకు పనిలేనినాడు యాడాది దినం చెయ్యిమంటే చేత్తదా పంతులు" అని మేముగూడా సదిరి చెప్పుతున్నం.

మా అందరి ఆగం ఒక్కటే. ఊర్లె ఉన్న మేము ఎట్లనో యాల్లకువస్తం. వేరే ఊరుపోతున్న మైసయ్య ఎట్లరావాలె అని! మైసయ్యకు పోయేటప్పుడు పదేపదే చెప్పినం. వెంట పటేలుగూడా ఉన్నడు. పటేలుకు గూడా చెప్పినం. ఇద్దరూ సరేనని తలుకాయ ఊపిండ్రు. వాళ్లు పోయేది మద్దికుంటకు. ముస్తాబాదు దాటిపోవాలె. ఏంలేదన్న పదిమైళ్లు.

పొద్దుగూకే జాముల బైలెల్లినా ఆటకు అందుతడు. మొదటి ఏశం ఆయనదే. పటేలు నమ్మకంగా తోలిత్తనన్నడు. మైసయ్య నమ్మకంగా వత్తనన్నడు. పొద్దున్నే సవారు కచ్చురం కట్టుకుని పలారాలు తీసుకొని పిల్లాజెల్లా అందరు పోయిండ్రు.

మేము ఉమాపతిరావు పంతులు ఇంటిముంగట స్టేజి వేసినం. ఇంట్లనుంచి కరెంటు గుంజినం. ఏశాలేసుకుని రెడీ అయినం. మైసయ్య కొరకు ఎదురుసూత్తున్నం. మైసయ్య జాడలేదు పత్తలేదు. అటు జూడ ఇదు జూడ కూరుకు రాత్రి దాటింది.

"ఏమాయె ఇంకా ఆడరా. నడిజాము రాత్రి మొదలు వెడుతరా" అని జనం బొబ్బవెడుతండ్రు.

నిజానికి మైసయ్య యాల్లపొద్దున్నే ఎల్లిండట. వస్తూ వస్తూ పటేలుకు చెప్పిపోదామని ఇంట్లకు పోయిండట. పటేలు "అరే మైసా జల్దిన పోతవు. మా బామ్మర్దిది సైకిలు తీసుకపోరా" అని సైకిలు ఇచ్చిండట.

మైసయ్యకు సైకిలు ముట్టరాదు. పట్టరాదు. తొక్కరాదు. ఆ ముచ్చట అక్కడనే చెప్పితే అయిపోయేది గదా! పటేలు ఏమంటడో అని భయపడ్డడట. సైకిలు మెల్లె మెల్లెగా నూక్కుంట ఊరు దాటిండట. అప్పటికే మూడుసార్ల బొక్కబోర్ల వడ్డడట. కాళ్లకు సైకిల్ పైడితట్టి కాళ్లు కొట్టుక పోయినయట. సైకిలిని నూక్కుంట నడువత్తలేదట.

ఇగ ఇట్లగాదు అట్లగాదు అని తువ్వాల సుట్టబట్ట చేసుకుని సైకిలిని నెత్తిమీద ఎత్తుకున్నడట. మెల్లె మెల్లగ తొవ్వవట్టిండట. నెత్తిమీద సైకిలాయె. ఎట్ల నడువత్తది. ఊర్లెకు వచ్చెవరకు నాన్లు సల్లవడ్డయి సల్ల చెముటలు పుట్టినయి. దెబ్బతలిగి కాళ్లు నొప్పి వెట్టినయి. రెండు గంటలు నడిచే తొవ్వ నాలుగు గంటలు పట్టింది.

ఇగ ఇక్కడ మైసయ్య కొరకు చూసి చూసి ఆశ సాలిచ్చుకున్నం. వాడు రాడనుకున్నం. అల్లీరాణి పాటలు పద్యాలు వచ్చేది మా పంతులుకు ఒక్కనికే! ఈ ఆట మాట్లాడింది కూడా ఆయన్నే. అందుకే ఎట్లా పంతులు మాకు ఇప్పుడు నువ్వేదిక్కు. ఎట్లయినా అల్లీరాణి ఏశం నువ్వే ఎయ్యాలె. ఎట్లనో ఎల్లదియ్యాలె'. అని ఆటనేర్పిన పున్నయ్య పంతులును బతిలాడినం.

ఆయన ఒప్పుకున్నడుగనీ మీసాల దగ్గర తకురారచ్చింది. ఆయన మీసాలు గుబురుగా పెద్దగుంటయి. వేసేది ఆడివేశమాయె. మీసాలతోనే ఏశమేత్తనంటడు పంతులు. ఎంత చెప్పినా వినడు. మీ ఇష్టం. 'ఎయ్యిమంటే ఏత్త. వద్దంటే ఊకుంట. అంతేగనీ మీసాలు మాత్రం తియ్య. నన్ను సతాయించకుండ్రి" ఖచ్చితంగా అన్నడు పంతులు. చేసేదిలేక మేము సరేనన్నం.

పంతులు అల్లీరాణి ఏశంగట్టిండు. అల్లీరాణిని చూసి జనాలంతా ఒకటే నవ్వుడు. 'అల్లీరాణికి మీసాలెందుకురో' అని ఒక్కటే కీకెలు. బొబ్బలు.

నిజంగా అల్లీరాణికి మగవాళ్లంటే కోపం. అసలు పెండ్లే చేసుకోనంటది. కృష్ణుడు మాయజేస్తడు. చివరికి ఆమెను లొంగదీసుకుని అర్జునుడు పెండ్లి చేసుకుంటడు.

మాపంతులు బలే ఉషారు మనిషి. 'నేను పురుషద్వేషిని. పురుషునిలా నాకుమీసాలు ఎందుకు ఉండకూడదు? అందుకేపెట్టుకున్న. పురుషుడి కంటే నాకేం తక్కువ' అని ఎగురుకుంట అన్నడు.

జనం తక్కువ తిన్నరా..? అంతకుముందే మా ఆటను చూసిన వాళ్లయిరి.

“మొన్నలేని మీసం ఇయ్యల్ల ఎక్కడిదిరా ఆడిదానికి మీసాలుంటాయిరా... నీ భాగోతమవ్వని....” బూతుమాటలన్నరు.

“నీ ఆటింట్ల పీనుగెల్ల. అల్లిరాణికి మీసాలుంటాయిరా” అని ఆడోళ్లు తిడుతున్నరు.

పంతులు ఎవలమాట ఇంటలేడు. పాడేది పాడుతుండు. ‘ఏ..పగడసేనా ఎక్కడున్నావే’ అంటూ దుంకేది దుంకుతున్నడు. జనం మాత్రం తిట్టేది తిడుతున్నరు.

అట్లనే ఉంటే తర్వాత ఏం జరిగేదో గనీ అప్పుడే సైకిలు మైసయ్య దిగిండు. మాకు పాణమచ్చింది. పరుదాసాటుకు తోలుక పోయినం. వాడు సైకిలు కతంతా చెప్పిండు. కొట్టుకపోయిన కాళ్లను చూపిండు. రక్తాలు కారుతున్నయి. నడువత్తలేదు పాపం.

“నీ కతలు రేపు చెప్పుదువుగనీ ముందుగల్ల ఏశం గట్టు” అని గద్దిరిచ్చిండు మామ.

ఒకడు రంగు పూసిండు. ఒకడు విగ్గుపెట్టిండు. అత్తరో బుత్తరో ఒకడు చీర చుట్టిండు. అట్లనో ఇట్లనో ఏశం గట్టుకుని వచ్చిండు మైసయ్య. కాళ్లు నొప్పి వెట్టినయిగదా! కుంటుకుంటా నడుత్తండు మైసయ్య.

“అరేయ్..అల్లీరాణి కుంటుతున్నదేందిరో.. పయ్యబెండయిందా. సక్కగ నడువుమనురో” మల్లా కీకెలు, బొబ్బలు. సక్కగ నడువుమంటే ఏం నడుత్తడు. మన్నా మషాడమా!.. కాళ్లన్ని కొట్టుకపోయి మంటలు పుడుతున్నయి. రక్తాలు కారుతున్నయి. వానవత్తే ఆట బందయితదని వాన రావాలెనని మొక్కినం. కానీ సుక్కలు పొడిచి ఎన్నీల గాశింది. మొదలు మొదలే ఆట పేలయింది.

అంతకు ముందు మంచిగ ఆడితిమి. ఈ కుంటుడు మెంటుడు ఆట చూసి అందరూ ముక్కు ఇరిసింద్రు. అందరితో పాటు పట్నం పంతులు గూడా ముక్కిరిసిండు. మీరు మంచిగ ఆడలేదని నూటపదార్లిచ్చి చేతులు దులుపుకున్నడు. దొరలకాందానాయె. నోరెత్తి అడిగి బతుకుతమా! ఆ మంట ఈ మంట మైసయ్యను తిట్టినం.